

סרטים
ציארלס פוסטר
גינור

הבן הבלתי-יחוקי של
האזרח קיין מעצבן
את מעריצי אורסון וולס

שערותיהם של מעריצי אורסון וולס והאזרח קיין הסתמרו באירוניה לשמע הודעתו של בימאי אלמוני יחסית ממוצא פולני בשם ז'ינאיב ריב-צ'ינסקי שהכריז כי ככוונתו לביים סרט-המשך, בשם בנו של האזרח קיין.

עלילת הסרט תמציא לקיין בן בלתי-יחוקי, ההופך להיות אופנאי-צמרת. הסיפור יתרחש בתוך עולם עתידי בלהימוגדר ומשום כך החליט ריב-צ'ינסקי להפיק את סריתו בווידיאו, תוך שימוש בשיטות היפאניות החלשות של היי דפינישן, שיטות הרוחחות אל תוך התמונה הטל-וויזיונית מיספר כפול של קווים מזה המקובל היום, כאשר התוצאה היא תמונה בעלת איכות גבוהה הרבה מכל מה שהתקבל עד עתה בכוכי שיריהטלוויזיוני הקיימים. חברת סוני עוברת כבר כמה שנים על השיטה. סרט עלילתי באורך מלא בשם ג'וני ונוניה כבר הופק בשיטה זו והועבר אחר-כך לפילם, וזה בדיוק מה שריב-צ'ינסקי רוצה לעשות.

הוא טוען שכרעתו לעצב עולם דימויני שלם ובהפקה קונבנציונלית היה צריך להשקיע הון תועפות בתפאורות. באמצעות שילוב אלקטרוני של תמונות המתאפשר בווידיאו, יחסך את רוב ההוצאה. כהרגמה לכוונותיו, עשה כבר ריב-צ'ינסקי סקי תרגיל מן הסוג הזה, כאשר נטל את סצנית המדרגות המפורסמת מתוך אוניית הקרב פוט יומקין של סרגי איוונשטיין ושילב בתוכה רמויות של תיירים המשקיפים מן הצד על צבא הצאר היריה באזרחי אורסה. שמו של הסירטון הזה הוא צנודים והוא הוצג כבר בטלוויזיה הציבורית בארצות-הברית.

ז'ינאיב ריב-צ'ינסקי הוא בוגר בית-הספר ל-קולנוע בלודו, שם למד רווק צילום ולא בימוי, משום שלדבריו, "מי שמבין את הטכנולוגיה, יודע כבר את הכל". עם סיום לימודיו התמחה בסרטים המשלבים בתוכם טכניקות שונות וזכה ב-1982 בפרס אוסקר על הסרט הקצר טאנון. שהוא שילוב של אנימציה ורמויות חיות.

הוא עוב את פולין עם הטלת המישטר הצבאי בסוף אותה השנה, עבר לארצות-הברית ושם עשה בין היתר כמה וידאו-קליפס שזכו להצלחה ניכרת, כנייהם אחד לשירו של ג'ון לנון איסאנין. כיום הוא כבר כעל חברת-ההפקות משלו, בשם ז'ינאיב, עם חוים הקושרים אותו לכמה מן הערוצים המרכזיים באירופה, אבל בנו של האזרח קיין יהיה מיבצעו היומרי ביותר עד עכשיו.

חדר

חובה לראות:

תל-אביב — החנינה של באבט. בוקר טוב ויאטזאם, קפה בנדאד, כפר קטן שלי, גונל המילחמה היא, אהבנו כל-כך, עיניים שחורות, ליידי איב, הקומיסאריה, ירושלים — מדר הנעורים, בוקר טוב ויאטזאם, ואם, החנינה של באבט. חיפה — קפה בנדאד, כפר קטן שלי, בוקר טוב ויאטזאם, החנינה של באבט

תל-אביב

*** ההגיגה של באבט (גורדון דומרק) — אשפית-מיטבח, הזוכה בהגרלה, מזמינה את כל בני הכפר הדני הקטן והמאורר פרוטסטנטי שהצילו את חייה למיטשה לפי מיטב המסורת של הבישול הצרפתי. עימות מופלא ומקסים בין אהבת מוסר לאהבת חיים. ביים גבריאל אכסל, שזכה באוסקר של הסרט הור. *** קפה בגראד (דיונוף, נרמניה) — באוואריה שמנה כובשת את לב כל שוכני המוטל שבלב המדרבר, ואת לב הצופים באולם הקולנוע, בסיפור המפגיש את היבשת הישנה עם היבשת החדשה בצורה שונה מה שגראה עד היום. מאריאנה סגברכט היא השחקנית, פרסי אדלון הבימאי.

ירושלים

*** מדר הנעורים (אור, ארצות-הברית) — סירטו המפורסם של ניקולאס ריי על הפער התראגי בין הדרות ועל פולחן גבריות נוסח אמריקה. זה הסרט שקבע יותר מכל את אגדת גיימס דיי. עזנה פיינרו

דטרויט מחבלת
במכוניות

טאקר (צפון, תל-אביב, ארצות-הברית) - ראשית חוכמה, זה סרט יפה להפליא, מלוטש, מסוגנן ומבריק. ביוגרפיה קולנועית ברוח שנות ה-40, כולה התלהבות והזדהות עם הגיבור, רצה מהר קדימה, מספקת עובדות בשפע, אבל האנשים עצמם נראים קצת כמו בובות נושאות תוויות, שאין זמן לעסוק בהן יתר על המידה. גיבור הסרט הוא איש אשר רצה, ב-1946, להעניק לאמריקה את המכונית האידיאלית, מכונית שיהיה בה חידושים שחלקם הגדול יישמו רק בשנים האחרונות, כמו חגורות-בטיחות, מנוע אחורי, צריכה חסכונית, ועוד כהנה וכהנה.

הוא הצליח לגייס לצידו אוסף של אנשים נלהבים לא פחות ממנו, חלקם טכנאים אשר התגברו, בהדרכתו, על המיכשולים המכאניים, חלקם אנטי-כספים אשר גייסו את הממון הדרוש כדי להתחיל במיבצע.

יצרני המכוניות המבוססים מדטרויט כעני מאד על מה שנראה היה להם כתחרות בלתי-יוגנת, כי הרי טאקר רצה לשווק מכונית טובה הרבה יותר במחיר נמוך מזה שהם דרשו. לכן הופעל מיד המנגנון הפוליטי בווינגטון והיוזמה החדשה נקטעה באיבה אחרי שטאקר הצליח לייצר רק 50 מכוניות. הוא אף הועמד למישפט באשמת ניסיון לרמות את משקיעיו ואת לקוחותיו, מישפט שבו זוכה בסופו של דבר.

פרנסיס פורד קופולה, הרואה את עצמו כטאקר של תעשיית הקולנוע, מביע את מלוא אהדתו לגיבור שלו, המסמל בעיניו את

גף ברידגיס (משמאל): אולי טאקר ואולי קופולה

הרוח האמריקאית, שלמיה לאדם קטן עם רעיון גדול, יש סיכוי אפילו מול המפלצות הגדולות של עולם העסקים. זה נשמע טוב, אלא שהסיום של הפרשה ושל הסרט עצמו, מוכיחים דווקא את ההיפך, ואז אין מנוס מן השאלה: מה מצא קופולה להציג את כל סיפורו של טאקר באור כל-יך מחוייך ואופטימי, ומאין לו המבט הזוהר אל העתיד? ואם כוונתו של קופולה היתה צינית ביסודה, היא לא באה לידי ביטוי בסרט.

גף ברידג'ס, בתפקיד הראשי, מתנהג כגיבורי פראנק קאפרה.

הטרוריסטים

הם גנבים

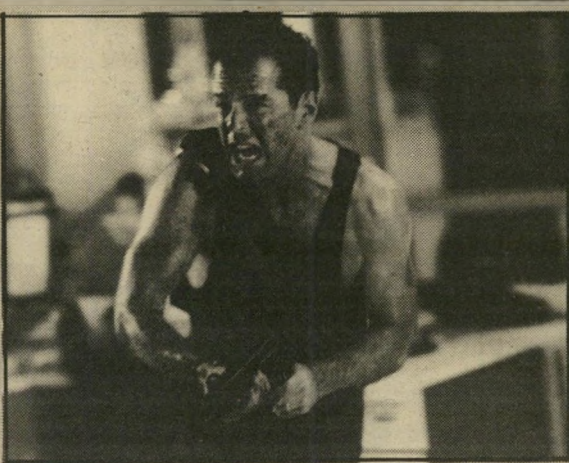

מת לחיות (רבי-חן, תל-אביב, ארצות-הברית) - בלש במישרת ניו-יורק בא לבקר את רעייתו, ה" חוגגת את חגי-המולד עם חברה לעבודה, במישרדי חברה יפאנית משגשגת, בנורד-שחקים חדש ובלתי-יגמור, המאוכלס בינתיים רק על-ידי מישרדיה.

בדיוק כאשר נמצאת החגיגה בשיאה, מושבתת השימחה על-ידי כנופיה מאורגנת להפליא של טרוריסטים, הפושטת על הבניין, ונועלת את כל כניסותיו, מתפרצת לתוך המסיבה ומטי-לה אימים על כל הנוכחים במקום.

ראש הכנופיה שולף את המנהל מבין המסובים, ודורש ממנו את הקוד לפתיחת הכספת, שם נמצאים חפצים וניירות-ערך בשווי של 600 מיליון דולר. המנהל טוען שאינו יודע את הקוד, על כך נורה בראשו והפורצים - אוסף בינלאומי של בריגדות אדומות מאיטליה, הצבא האדום מיפאן, שאריות באדר-מינהוף ועוד כיוצא בזה, אשר המירו כולם את שאיפותיהם האידיאלוגיות במטרות פראגמטיות יותר - נישעים בעצמם לפיצוח הכספת.

הפשע היה מושלם, אילמלא הסתתר הבלש בחדר-האמבטיה בשעת הפריצה לבניין. משם הוא נמלט ברגליים יחפות אל הקומות העליונות של נורד-שחקים והוא פותח במלחמה נגד הפושעים. מיותר לציין מי מנצח בסופו של דבר, לא רק את הבריונים, אלא גם את חוסר-היעילות של המישרטה והטימ"ט שום הזעק לשמיים של האפי-בי-איי. התשובה פשוטה: הגיבור.

ברוס ויליס: השוטר היה באמבטיה

מי שירצה להבין בדיוק מה מתרחש וכיצד יתכן כדבר הזה, שייטאר בבית. סירטו של טום מקטירן אינו עוסק בזוטות שכאלה. מי שאוהב הרבה יריות, הרבה נוויות, המון אפקטים מיוחדים ובדיחות קצרות שזורות ביניהן כדי שאפשר יהיה לנשום רגע - שיוף לראות את הסרט. ובכלל, הסרט הבינלאומי צריך להניש קובלנה על הוצאת-דיבה: הסרט הזה טוען שאינם אידיאליסטים, אלא סתם גנבים. אבל יתכן שבלהט הפעולה, אפילו המסר הזה יילך לאיבוד.

המדונה מוכרת

סמים

ניקו (אסתר, תל-אביב, ארצות-הברית) - דייסה לעושה באיכות נמוכה, המזכירה אלפי דייסות אחרות בעלות טעם טפל דומה. רק הברקה אחת ראוייה לציין הפעם: החיידים שעוזרים לגיבור לשמור על החוק והסדר, הם המאפיה. לא פחות ולא יותר.

אז ככה: ניקו הוא אמן בתורת-הלחימה של המיזרח הרחוק. אחרי שהשתכלל שם עד כדי כך שאפילו המקומיים התבוננו בו ביראת כבוד מהולה בחד, הוא התגייס לסי-איי-איי. בשלב מסוים, כאשר סינגון הפעולה של חבריו לעבודה בנונגלים של דרום מזרח אסיה הרגיו אותו, הוא פרש, חזר לאמריקה והפך להיות בלש במישרטה. בהיותו בן למישפחה ממוצא איטלקי, מחצית מקרוביו הם שוטרים והחצי השני, מאפיונרים.

יום בהיר אחד, כאשר הוא לוכד, יחד עם חבריו השוטרים, מישלוח גדול של סמים, ומצליח להביא את האחראים לפני כס המישפט, נתקל ניקו הגיבור בסוכנים של האפי-בי-איי, שמס-בירים לו כי צריך לשחרר את כל החשודים, מאחר והם עובדים למען ביטחון המדינה. ואיך יודע זאת האפי-בי-איי? כי הסי-איי-איי אי אמרו להם. ובמיקרה כזה המישרטה אינה יכולה אלא להישמע להוראות.

המישרטה כן, אבל לא ניקו, שמפקיד את רעייתו הצעירה ואת ילדו הטרי בידי דוד מן המאפיה, ואחר-כך יוצא לחסל את כל המנוולים שמבריחים קוקאין מאמריקה הלאטנית. בדרך הוא מוצא פצצה בכנסיה, עוזר לוועדת-חקירה של הקונגרס,

סטיבן סיגל (משמאל): עם המאפיה לעזרת החוק

עוזר לפליטים מסכנים כשאינו עסוק במלאכת ריסוק והרג, ובסוף - תאמינו או לא - בסיום גרוטסקי מאין כמותו, הוא-הוא הפרש הבודד, המציל את אמריקה.

סטיב סיגל, שותף לתסריט וכוכב ראשי, נראה כמו תערובת דלילה של סילווסטר סטאלונה וטימוטי דאלטון (האחרון בסידרת המגלמים של גיימס בונד) ומצליח להשאיל רעיונות לתסריט שלו רק מיסרטי-הפעולה השדופים ביותר. אנדריו דייזס מפקח על האפקטים המיוחדים. יותר מזה אין בסרט.